

„Nem hagylak titeket árván”

Jn 14,18a

Tényleg csak egy hosszú hétvége?

A népl jámborságban szinte mindenhol megtalálható valamilyen formában a tavasz megünneplése, mely húsvét és pünkösd közé esik – gondoljunk csak a májusfa állítására. Az egyik legjellegzetesebb, mára csak közmondásban még előbukkanó régi szép népszokásra: a „pünkösdi király” és „pünkösdi királyné” választására, akik a tavasz eljövételét, a termést, a szaporodást akarják részben már értelmüket-vesztett játékká szelídült rituálékkal „biztosítani”. Harmadik évezred elejére csak ennyit maradt volna kétezer év után a Pünkösdből?

Mi is az a pünkösd?

Először is: a *Szentlélek kiadása*. A keresztény egyház születésnapját jelentő pünkösd története megörökítő Újszövetség részletesen leírja, miként szállt le azon a pészah utáni 50. napon a Jézus Krisztus által mennybemenetele előtt megígért *Szentlélek*, a *Paraklétosz* (gör. Vigasztaló/Pártfogó) a tanítványokra. A Szentlélek kiadott az apostolokra, betöltötte őket megvilágosító, lelkesítő, szeretetet sugárzó kegyelmével, hogy képessé váljanak Jézus Krisztus missziós parancsának teljesítésére, és ők különféle nyelveken kezdtek beszélni. Péter apostol prédikálásának hatására sokan megtértek, belőlük alakult meg az első keresztény gyülekezet, a jeruzsálemi ősegyház.

Másodszor: *Pünkösd a Krisztus-Egyház születésnapja*. Az apostolok, a tanítványok a Szentlélek által megerősítettek számára, ez az eredetileg zsidó vallási ünnep új tartalmat kapott, s átalakult. A keresztények, a *krisztianojok* (krisztuskövetők) számára a feltámadás-

ünnep (húsvét) utáni második legnagyobb ünnepé vált a Pünkösd.

Pünkösd ünnepének értelmezésében a *harmadik* – a Szentlélek eljövetele, mint Krisztus megváltó tettének gyümölcse és beteljesítője; az Egyház alapítása mellett –, az egész világra (gör. oikumené = lakott Föld) kiterjedő misszió kezdete.

A keresztények kezdettől fogva a húsvéthoz kötötten tartották meg az ötvenedik napot, a *pünkösdt* (gör. *pentekoszté*, 'ötvenedik' szóból): a Szentlélek eljövételének ünnepeként. Ez eredetileg az Őszövetségben az egyik zarándokünnep, melyen Izrael fiainak meg kellett jelenniük Jahve színe előtt (2 Móz 34,23.). Az ünnep neve az évszázadok folyamán változott: volt *aratási ünnep*, az első (búza!)termés *hálaadó ünnepe*, de a „hetek ünnepének” is nevezik, mert 7 héttel a kovásztalan kenyér ünnepe (pészah) után ülték. (Később az első kéve felajánlása utáni ötvenedik nap ünnepe lett.) Ókeresztény szokás szerint *pünkösd a húsvét és a húsvéti idő megkoronázása*,

amelyet Keleten és Nyugaton egyaránt ünnepeltek.

Miért galamb és lángnyelvek?

A püspöki szinódus 305-ben rendelte el a *galamb* vagy *lángnyelvek* alakjában ábrázolt Szentlélek eljövételének megünneplését. A galamb – lásd Noé történetét(!) – az isteni megbékélés jelképe, de a galamb, a Szentlélek Jézuson is „megpihen”, amit Keresztelő János lát is a Jordán partjánál.

A „*kettős tüzes nyelvek*” (ApCsel 2,3 – Károli Gáspár ford.) általános értelmezése, hogy a Szentlélek kegyelmi ajándéka által megbizonyosodhat a hívő ember, hogy két ország – a mennyei és földi – „állampolgára”; de a tanítványok homloka feletti „lángocskákat” úgy is értelmezik, hogy a Szt. Lélekben részesültekben nem csak saját énjük tüze ég, hanem van egy magasabb, egy „Pártfogó-Én”, az „isteni” tűz is.

Hogyan értelmezhetjük ma a Szent Lélek ünnepét?

Először is pihenéssel is töltve, mert számos országban – így 1993 óta Magyarországon is – munkaszüneti nap. Mindenekelőtt azonban *odafigyeléssel* és *(újra)tudatosítással*!

Abban hívő és kevésbé hívő, minden erkölcsös, azaz normális, vagyis egyetemes emberi normákat követő egyetért, hogy *mindannyian boldogulni szeretnénk ezen a földön...* Életünk megváltoztatásának, lelkiekben gazdagabbá

Kedves Testvéreim!

Köszöntök Mindenkit Pünkösdi „dupla” ünnepén, az eredményesebb elérhetőség okán pásztorlevélben, s nem videó-levélben, ahogy korábban elterveztem.

Jelentem, hogy gyülekezeti életünk egyelőre még nem tért vissza a normális mederbe, de jó reménységünk van arra, hogy a nagyobb gyülekezetek tapasztalait is értékelve a konszolidáció felé haladunk.

Lassan végéhez közelednek a hit-tan-kötelezettségeim is a „refiben”, melynek lebonyolításában komoly segítséget jelentett az évek hosszú sora alatt összeállított munkarendem a <https://tanseged.lutheran.hu/> oldalon.

Ahogy az előző pásztorlevelemben is jeleztem, egészségi állapotom szépen rendeződik, s a nyári időszak korábbi menetrendje szerint – az aktuális covid-19-es szabályokat szem előtt tartva – igyekszem a Testvérekkel tartani a kapcsolatot, nem csak a technikai eszközökön keresztül!

Köszönöm az email-es visszajelzéseket, a spontán (rám)telefonálásokat, s a mostanság hosszabb beszélgetéseket, melyekből nem csak azt éreztem, hogy hiányzunk egymásnak, s hiányzik a gyülekezeti élet megszokott rendje, de azt is, hogy Isten nyájába tartozni jó...

Lelkipásztori szeretettel
gondolva Testvéreimre
és Olvasóimra,
Áldott pünkösdi időt
kívánok Mindenkinek!
Erős vár a mi Istenünk!

Rövid-hírek

Május 29-én az Almási úti temetőben eltemítettük utolsó útjára Köpe Mihály evangélikus testvérünket, akit 77 éves korában szolgált magához az ÚR. Emléke legyen áldott övéi között; a gyászoló családot hordozzuk imádságban!

Kedves Testvérek!

Szeretettel és tisztelettel kérjük, hogy **egyházfenntartói hozzájárulásait/adományait** (a koronavírusos helyzetre való tekintettel) amennyiben lehetséges, **átutalással** szíveskedjenek rendezni. Egyházközségünket havi rendszerességgel utalások, járulékok terhelik, melyek eddig is jelentős mértékben a **vasárnapi perselypénzekből, befizetett adományokból** kerültek kiegyenlítésre. Köszönjük!

Egyházközségünk Vezetősége

Takarékbank
6320011914926282

tételének sajnos nagyon gyakran belső félelmeink szabnak gátat, s nem merünk változtatni, jóllehet saját élethelyzetében mindenki gyakran észleli, hogy ami van, és ahogy az van, az nem jó...

Ebben az összekuszált-erkölcsű mostani világban sokan ígérnek változást, újrakezdést, szenzációs megújulást, de semmilyen földi, emberi próbálkozás nem képes az emberek szívét hiánytalanul megelégtetni. Az élet nehézségeiben – betegség, gyász, veszteség – igazi „erősítőt” egyedül csak Isten tud adni.

Tudatosítanunk kell, hogy a Szentlélek nem oldja meg helyettünk a problémákat, de *bizalmat ad, meg- és átszítja*, hogy ne fáradjunk bele az életbe, sőt még derűvel is megajándékozz, ami fiatalon tartja a szívünket!

Ezért fogadjuk pünkösdi ünnepét a megújulásra való felhívásként, hiszen a Szentlélek mindig újat ad és arra biztat bennünket, hogy hallgassunk az Isten szavára! Pünkösdi nemcsak a Szentlélek kitöltetésének ünnepe, a világot megváltoztató isteni erő megnyilvánulása a keresztyén hívó számára, de alkalmas életünk átgondolására, jó cselekedetre, nyitottságra, közösségi megnyilvánulásra, ami az újjászületés kiteljesedése.

Pünkösdi üzenete örök

Napjainkban különösen is aktuális, mert a világ lelkiileg kiüresedett, a lélek megfogyatkozása nem csupán Európa és Magyarország, hanem az egész világ gondja! A gazdasági mutatók uralta/vezérelte lelketlen világban szinte lehetetlen emberként élni! A termelésbe vetett (tév)hit, végtelenségig kihasználja a „termelő” embert és az élet Isten-adta koordinátáit teljesen összekuszálja. A „haladás” a „fejlődés” hajszolásában az emberiség elfelejtette, hogy ezer lépés előre még egy lépést sem jelent fölfelé...

Jézus URunk éppen azért lett emberré és halt meg, támadt fel, hogy föl-emelje az emberiséget, de a lélek szerinti istenes élet csak felelős egyéni döntéssel váltható valóra!

Jó lenne, ha ez a koronavírusos globális testi nyomorúság rádöbbené a világot, hogy elhajlott a leglényegesebbtől, s vissza kell térni a lelki értékeihez, hiszen az *egymást gazdagító emberi kapcsolatok*, a felebaráti szeretet, az *önként vállalt lemondás*, a *béke*, a *nagylelkűség*, az *öröm* és *részvétel* nélkül nem létezhet emberi civilizáció...

Pünkösdi feladatunk mindannyiunk számára, hogy a Szentlélek által „Lelket adjunk” környezetünknek, azaz *reményt* a körülöttünk élőknek, *krisztusi tanúságtételt* az igazságkeresőknek, hogy jó termést hozzunk, hiszen a Lélek gyümölcsei a *„szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”* (Gal 5,22-23).

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat” Jn 14,15

Atörvényt betartani igen nehéz – vélekedik a 21. század öntörvényűvé vált embere. Okoskodása, hogy ti. minden nagykapu mellett van egy kiskapu is, alig ismer határokat... A „cél szentesíti az eszközt” inkvizítori teóriája bizony nem rekedt meg a középkorban, az manapság is uralja a fejeket. Az „adok, hogy adj” valláspszichológiai alapelve ma is számos „hívó” élet épül. „Uramisten, ha én tartom a törvényt, akkor Te pedig add az áldásodat!” – sokan ezt a gondolatmenetet még helyesnek is találják.

Az igazság azonban nem az embernél, mindig az Istennél van. Ő tudja, hogy mit miért enged vagy nem enged meg. Megengedi, hogy távol kerüljünk Tőle, de nem engedi meg hogy elveszünk. Földi vándorlásunk kalandos útjain sosem szabad elfelejtenünk: a tájékozódásunkhoz segítséget kaptunk, ezek pedig a törvények. Isten törvényeit lehet kikerülni, megmagyarázni, sőt, „lekommunikálni” (borzasztó szó!), de azok hatóerejét, érvényességét ez csöppet sem csökkenti. Ugyanakkor Jézus parancsait – mert ilyenek is vannak az evangéliumban – amit a jézuskövetők (krisztianoj) nem köteleességgé, hanem kiváltságos lehetőséggé élik meg.

Az evangélium hirdetése/meghallása mellett a parancsokról néha megfélemlít az ember, s a bűnbocsánat után kapkod. Az pedig nem úgy működik, hogy ha valami nem megy, akkor majd jön a mindezt elfedező bűnbocsánat, s jöhet az újrakezdés, ami az esetek nagy részében az előbbi gyalorló életvitel folytatása...

Aki szereti az Istent, az tudja megtartani az Ő törvényét. Szeretet nélkül nem vagyunk képesek magunkra venni az ígát, csak verejtékes erőlködés és kudarcra ítélt próbálkozás megfelelni az elvárásoknak. Olyan ez, mintha az édesanya – sajnos gyakori jelenség ez mostanában – könyvekből, meg internetes portálokból szerzett információk alapján akarná (akarja!) nevelni gyermekét. Ez fontos, de nem elégséges! Ha nem képes gyakorolni a szeretet improvizációt „művészetét” a mindennapokban, akkor bizony elvesz a kihívások sokaságában. Ezért mondja a Mester: „Ha szerettek engem...” Az első és meghatározó tehát az *indulat*, amit követ a *készség*, s ha a körülmények Istene *lehetőséget* ad a választásra, akkor dönthetünk, s ezután döntéseink következményét pedig viseljük.

Jézus „parancsolatai” soha nem vesznek el vagy fosztanak meg valamitől, hanem adnak: *megajándékoznak* a megismerés, s emberlétünk kiteljesedésével.

Forrás: Netpercek

https://tata.lutheran.hu/napiuttablazat_2006_2014.htm